

чрѣзъ вѣржъ ще бжде живъ” (Рим. 1; 17), го стрѣснжль и спрѣль; и той, уплашенъ, станжль и побѣгнжль отъ тамъ. Тѣзи апостолскы думы, които до тогазъ дваждъ му были направили силно впечатлѣніе, станжли основа на Лутеровж-тжъ религіѣж и сила прѣдъ койжто цѣла могуща наредба отъ закоренѣлы суевѣрія и церковно владычество е была осждена да ся събори и раскапи.

Лутеръ ся завърнжль въ Виттембергъ испълненъ отъ скрѣбъ и негодованіе. Като си отвърнжль очи-тѣ съ отвращеніе отъ папскый-тѣ градъ, той гы отпразилъ съ повѣреніе къмъ Св. Писаніе и къмъ онзи животъ, който слово-то Божіе поднося на свѣтъ-тѣ. Съ проповѣди-тѣ на Лутера, Виттембергъ станжль въ малко врѣме свѣтливо-то срѣдоточіе за просвѣщеніе-то на цѣлж Германіѣж и на другы страны.

Но това просвѣщеніе не могло да напрѣдне безъ шумъ, прѣпятствія, и съпротивленія. Лутеръ былъ съчувствителенъ и любезенъ, но былъ и безстрашливъ и смѣль. Зло-то, което той щѣль да прѣмахне, не могло да ся очисти токо-тѣй мирно и тихо. Истинно-то евангеліе не могло да ся прогласи изново безъ слѣдствія-та, които послѣдвахж въ начало-то на Христіанство-то. Коего Хри-